

Arrest

nr. 156 920 van 24 november 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 14 februari 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 december 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. WYNEN, die loco advocaat T. DESCAMPS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 24 januari 2012 diende verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in. Op 28 december 2012 besliste de gemachtigde van de federale staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding om verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren. Op dezelfde dag werd beslist tot afgifte van een bevel om het grondgebied

te verlaten (bijlage 13). Dit zijn de bestreden beslissingen, die op 15 januari 2013 aan verzoekster werden betekend.

Eerste bestreden beslissing:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 24.01.2012 en actualisatie op 21.02.2012 werd ingediend door:

*[...] (R. R.: [...]) nationaliteit; Marokko
geboren te Ajdir op 06.10.1974
adres: [...]*

in toepassing van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post' bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt aan dat zij onmogelijk een aanvraag kan indienen in haar land van herkomst gezien zij haar partner met wettig verblijf niet wil achterlaten. Betrokkene toont niet aan waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor haar zeer moeilijk is om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen. Bovendien gaat het hier om een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Het feit dat een verblijfsaanvraag op basis van een geregistreerd partnerschap niet mogelijk is omdat haar partner nog getrouwd zou zijn, neemt niet weg dat de aanvraag in het land van herkomst dient ingediend te worden. Bovendien dient opgemerkt te worden dat betrokkene dit niet aantoot.

De overige elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie (betrokkene haalt aan dat ze Nederlands goed machtig is, dat ze nauwe contacten onderhoudt met mensen, dat ze werkbereid is; betrokkene legt een arbeidscontract voor) kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

Tweede bestreden beslissing: bevel om het grondgebied te verlaten

“In uitvoering van de beslissing van [...], attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

[...] geboren te Ajdir op 06.10.1974, nationaliteit Marokko

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen: Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden,. Zwitserland en Tsjechië, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich haar toe te begeven..

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

1° zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet en het bezit van een geldig paspoort en geldig visum.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 EVRM, artikel 22 van de Grondwet, artikel 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, artikel 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en de zorgvuldigheidsplicht. Er zou tevens sprake zijn van machtsoverschrijding en een manifeste beoordelingsfout.

2.2. De motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Er wordt immers, met verwijzing naar de toepasselijke wetsbepaling, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet gemotiveerd waarom de door haar aangehaalde redenen waarom zij meent in aanmerking te komen voor een machtiging tot verblijf niet worden aanvaard. De bestreden beslissing gaat aldus in op de door haar aangehaalde elementen en neergelegde bewijsstukken. Uit het verzoekschrift blijkt ook dat zij die motieven kent, zodat een schending van de formele motiveringsplicht niet wordt aangetoond.

Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan het een vreemdeling, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij over een identiteitsdocument beschikt, worden toegestaan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen. de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De verwerende partij laat gelden dat uit art. 9 Vreemdelingenwet, duidelijk blijkt dat dit wetsartikel een algemene regel is, ten aanzien waarvan artikel 9bis Vreemdelingenwet zich verhoudt als een restrictief toe te passen uitzondering.

De toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een mime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in haar land van herkomst heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

In haar aanvraag heeft verzoekster trouwens zelf het onderscheid gemaakt tussen elementen die de buitengewone omstandigheden en aldus de ontvankelijkheidsfase betreffen en elementen die de gegrondheidsfase van het te voeren onderzoek betreffen.

Verzoekster bekritiseert de bestreden beslissing omdat haar integratie en banden in het Rijk niet werden aanvaard als buitengewone omstandigheid. De Raad laat gelden dat verzoekster er klaarblijkelijk aan voorbijgaat dat zij in haar aanvraag slechts één element heeft aangehaald als buitengewone omstandigheid, m.n. het feit dat zij haar partner niet wil achterlaten.

Waar verzoekster betoogt dat ook haar integratie een buitengewone omstandigheid zou uitmaken, laat de Raad gelden dat zulks niet bleek uit haar aanvraag, zodat verzoekster de gemachtigde van de staatssecretaris niet kan verwijten hieromtrent niet te hebben gemotiveerd.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

In casu gaat het om een eerste toelating. Het EHRM oordeelt in dit geval dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38).

Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance' toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Verzoekster meent dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet vermocht te oordelen dat een tijdelijke verwijdering geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel met zich meebrengt. Zij stelt dat uit artikel 8 EVRM niet blijkt dat het gezinsleven niet zou worden beschermd tegen een tijdelijke verwijdering, terwijl verzoekster ook meent dat geen garanties worden verleend met betrekking tot het tijdelijk karakter van de scheiding.

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoekster in haar aanvraag met geen woord rept over artikel 8 EVRM.

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd aangaande het element dat zij haar partner met wettig verblijf niet wil achterlaten:

“Betrokkene haalt aan dat zij onmogelijk een aanvraag kan indienen in haar land van herkomst gezien zij haar partner met wettig verblijf niet wil achterlaten. Betrokkene toont niet aan waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor haar zeer moeilijk is om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen.”

Verzoekster heeft voor de eerste keer om toelating verzocht. De bestreden beslissing betreft geen weigering van een voortgezet verblijf. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

Verzoeksters kritiek dat een tijdelijke verwijdering verboden is wanneer niet voldaan is aan de voorwaarden van artikel 8, tweede lid EVRM, gaan klaarblijkelijk voorbij aan het feit dat de bestreden beslissing geen inmenging inhoudt, nu verzoekster niet over een verblijfsrecht in België beschikt.

In casu toont verzoekster niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. Zij beperkt zich tot een verwijzing naar de integratie van haar partner in het Rijk. Bij een grensoverschrijdende relatie kan echter worden aangenomen dat één van de partners in elk geval bepaalde bindingen zal verliezen. Zowel verzoekster als haar partner hebben de Marokkaanse nationaliteit.

Een schending van artikel 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Verzoekster verwijst ook nog naar artikel 22 van de Grondwet. Uit de bepalingen van artikel 22 van de Grondwet blijkt dat het recht op eerbiediging van het gezinsleven niet absoluut is. Artikel 22 van de Grondwet kan echter niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de overheid een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling op zijn grondgebied te gedogen. Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig november tweeduizend vijftien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC